

сърдце!... Азъ, синко, на твоитѣ години нѣмахъ бѣлъ косъмъ, а тебе гледамъ — побѣлѣлъ си. На твоитѣ години азъ се не вдавахъ никому: и по къръ, и по седѣнки, и по хорà — прикахъ веселъ като хала — пакъ и сега, на тая возрастъ, съмъ по-куражлия отъ тебе. Ехъ, Боже, какво се е тичало нявга!... Пѣсни, хорà, мухабети, джумбюши!... Дѣ ги, дѣ ония врѣмена?! — и дѣдо Генко разпери рѣцѣ и ококори очи. — Воистина, турско бѣше, ама веселба имаше у хората: занаятитѣ работѣха, търговията вървѣше, по-малко пари харчехме, а по-добрѣ поминувахме. Ами сега? И голѣмитѣ му, и малкитѣ му — клюмнали, сѣкашъ градъ ти билъ. Цѣли мученици!... За какво е това? Отъ слободия, отъ неразбория — вървай Бога, синко! То се знае, и работата ви е тежка, голѣмо е главоболиете ви, но... лека-полека! За всичко си има врѣмето. Ако искате изведнажъ всичко да изкусурите, всичко да оправите и да разберете — много се лъжете: догдѣ туй стане, вий ще умрете. Синко, на тия ваши пари, на тоя вашъ рахатлъкъ, да сте бѣли и червени както панджаръ и вратитѣ да не могатъ да ви побератъ!... Тоя свѣтъ, синко, е много добъръ, стига да знае човѣкъ, какъ да се командари. Запомни добрѣ тия мои думи. Бѣдѣте благодарни и се радвайте на днитѣ, които Богъ ви е далъ!... Нейсе, нейсе, казахме го: Господъ да оправя! Речи: „каквото е такова!“ ..

Дѣдо Генко се смѣлча, уморенъ повече отъ вълнение, но веднага заговори на другъ тонъ:

— Ама, синко, да прощавашъ! Може-би, азъ казахъ нѣкоя лакардия повече: азъ те обичамъ, милъ ми си, много ми си милъ!... Поприказахме си както баща и чедо, както отдавна не бѣхме си приказвали. Кой знае, дѣ и кога пакъ ще се видимъ!...

Бойковски, владенъ въ мисли, се сепна и нѣкакъ усмихнато проговори:

— Напротивъ, тате! Азъ ти много благодаря!... Такива искрени думи и съвѣти може само единъ добъръ и разбранъ баща да даде на сина си.

Догдѣ се тѣй разговаряха, шумътъ въ буфета се увеличаваше: все приидваха нови пътници и тѣхни из-